

Toni Amengual

ICONA#34

Voltants de la Piazza del Popolo, Roma, 11/07/2021

Impressió digital en blanc i negre sobre paper

Kozo Awagami

100 x 133 cm

5 còpies + 2 PA

Les imatges han estat sempre generades pel poder per a imposar uns valors i un ordre social determinat. Les imatges constitueixen una gran escenografia dins la qual vivim. Per això la forma en què es presenta aquesta fotografia: sense emmarcar, clavada a la paret i arrugada. Tot això genera la idea de teló escenogràfic i manipulació. L'arruga i el tractament en escala de grisos emulen les vetes de la pedra, material utilitzat per qui deté el poder per a monumentalitzar el seu missatge al poble.

A la imatge una jove sosté un telèfon mòbil mentre fa una fotografia. El seu llenguatge corporal i la il·luminació de l'escena ens duen a les representacions femenines del barroc. La combinació de tots aquests elements a la imatge vol generar un pont entre aquestes representacions clàssiques i l'expressió contemporània.

Taxio Ardanaz

CREE CREE CREE, 2022

**Acrílic, esprai, retolador i llapis de color damunt paper
220 x 200 cm**

Per fer qualque cosa cal creure, tenir fe en el que s'està fent i deixar-se guiar per la materialitat de l'acrílic damunt el paper, o la intensitat dels colors en esprai. Amador Fernández Saverter parla del "signe tensor", un signe que, com restes d'un incendi, és capaç de produir una calor que crema entre les mans. Al contrari que "el signe representatiu", aquest es carrega amb la força d'un afecte, més enllà de la repetició. Cal evitar el *déjà vu*, en cerca d'una vibració que pugui continuar activant el present a través del sensible. Es tractaria doncs, com a artista, d'actualitzar el passat des de la pròpia mirada dirigida en aquesta obra cap als diaris murals que cobrien les parets de les fàbriques, les escoles i els carrers del país durant els anys 30.

Alán Carrasco

Ci stavamo seduti sopra, 2021

**Escultura d'acer al carboni tallat mitjançant oxitall,
esmalt acrílic automotriu i vernís**

**Tríptic imprès en UV de 7 tintes damunt metacrilat
mat muntat damunt alumini compensat**

**Cartell imprès amb tintes pigmentades damunt paper
100% cotó Hahnemühle Photo Rag de 308 g/m**

Instal·lació de dimensions variables

El 9 de maig de 1978, després de 55 dies de segrest, va aparèixer el cos sense vida d'Aldo Moro. La recerca policial va acabar abruptament amb una imatge que tot Europa encara recorda: el cadàver del mandatari democristià vestit, teatralment contorsionat, al maleter d'un Renault 4 color bordeus abandonat a la cèntrica Via Caetani de Roma.

Però, mentre tothom mirava la forma, ningú s'adonava del fons: darrere aquesta dramàtica posada en escena, uns misteriosos cartells encolats mostraven una silueta del que semblava un logotip amb la forma d'una cabra. La cabra que protagonitzava el cartell feia referència a una escultura de l'exposició "Roma dalle origini alla Repubblica", a l'antic Antiquarium Comunale, que havia d'inaugurar-se el 21 d'abril, durant el segrest de l'ex-primer ministre. Avui sabem que hauria estat utilitzada com a ofrena votiva al voltant del segle VI a V a.n.e. per a la deessa Nènia.

A partir de les fotografies originals de la policia científica i en línia amb l'interès de l'artista a posar en dubte els relats oficials mitjançant *maniobres estètiques*, Carrasco desenvolupa un particular traçat que proposa una possible narrativa simbòlica sobre un esdeveniment encara avui ple d'incògnites.

Patricia Gómez

Mª Jesús González

Habeas Corpus, 2011

Fotografia analògica.

Sèrie de 6 impressions ink-jet damunt paper

Hahnemüle Photo Rag 308 g

80,5 x 107 cm cada una

El projecte fotogràfic “Habeas Corpus” explora l’estat de “temps detingut” en el qual quedaren les cel·les de l’antiga presó de Palma el darrer dia abans de ser desallotjada. L’expressió llatina *habeas corpus*, que reclama la presència de la persona arrestada, està en consonància amb la idea d’un espai convertit en natura morta, els elements de la qual evidencien el cos absent del seu antic morador.

El projecte, desenvolupat el 2011 i impulsat per la Fundació Pilar i Joan Miró a Mallorca, es materialitza en una sèrie de 6 fotografies analògiques editades als Tallers d’Obra Gràfica de la Fundació.

Marla Jacarilla

*Exterior Día. Una familia cualquiera
sonríe, 2020*

Vídeo monocal

36 min

**Obra realitzada amb fons fílmics del Centre
de la Imatge Mas Iglesias, Reus**

Veü en off: Luis Torrelles

Música i edició de so: Néstor Català

A principis dels 60 la companyia Eastman Kodak desenvolupà el format de cinema súper-8, evolució dels 8 mm que aparegué en els anys 30. A partir d'aquell moment, i fins a l'aparició del vídeo en els anys 1980, milions de famílies utilitzaren càmeres de súper-8 per a enregistrar els moments que volien recordar. Però, què impulsa les persones a gravar només determinats moments d'una vida? Per què es repeteixen els rituals, les expressions, la cinèsica i els gests al llarg dels anys en persones de diferents parts del món? Pretenem així recopilar la memòria personal o contribuir a crear una espècies de memòria col·lectiva involuntària? Són els nostres records una posada en escena apresada per endavant? Poden els elements que formen part d'una constel·lació decidir la posició que hi ocupen?

Fermín Jiménez Landa

La fuga, 2019

6 fotografies. 60 x 45 cm c.u. Ed. 1/3

La fuga consisteix en un procés de treball. L'obra s'ha duit a terme des de dins per un equip de voluntaris i l'artista. En acabar la construcció, els autors han quedat tancats i han desallotjat l'escultura com han pogut. El resulta és sobri, compacte, però petits detalls deixen prova d'aquest aspecte performatiu; la terra remoguda del que sembla un intent de túnel i les restes de l'interior de l'escultura que veim a través dels totxos, com una tenda de campanya, pales o utensilis per a menjar.

Aquesta espècie d'escultura de jardí, carregada de referències a escenes arquetípiques de la literatura i el cinema, empra el totxo buit, un útil de la construcció que ens remet, d'una banda, al disseny de l'hàbitat humà i, de l'altra, a l'escultura moderna i contemporània. El buit del centre podem pensar-lo també a mig camí entre l'escultura i la narrativa.

Aquest temps de treball absurd succeeix la convivència entre un grup d'individus. No hi ha viatge perquè tot succeeix sense moure's.

Gala Knörr

Ningún hombre es una isla, 2018

**10 dibuixos estampats digitalment damunt tela
650 x 324 cm**

El 2016, el futur del Regne Unit canviaria dràsticament amb el vot de la nació per a abandonar la Unió Europea, més conegut com “Brèxit”. Com a resultat desencadenà una sèrie d’inseguretats que afectarien els nostres espais domèstics, privats i públics, tant per a ciutadans com per a no-ciutadans. Aquestes inseguretats són reformulacions de divisions racials, religioses, ètniques i de classe insuperables i duradores en la societat del Regne Unit. El nostre vertader repte és superar aquestes divisions de manera creativa. *Ningun hombre es una isla* és una instal·lació concebuda com una estratègia post-Brèxit per a aquelles persones afectades per les polítiques actuals i que se enfronten a l'imminent desplaçament o aïllament. Per a això el projecte s'inspira en els objectes i la cultura clàssica que formen part de la col·lecció permanent del Museu Britànic, un museu on l'artista treballaria durant nou mesos. Mitjançant la seva reapropiació i resignificació en una narrativa contemporània, utilitzant la pintura crea una iconografia de poder per a un imperi fictici que cerca protegir les narratives contemporànies de solidaritat, inclusió i multiculturalitat als espais públics i íntims. El projecte fou realitzat en col·laboració amb el Center for Postcolonial Studies at Goldsmiths i ha comptat amb el suport del Departament de Cultura i Política Lingüística del País Basc, l'Institut Basc Etxepare i Cultura Resident del Consorci de Museus de la Comunitat Valenciana.

Mireia Sallarès

*Història potencial de Francesc
Tosquelles, Catalunya i la por, 2021*

**Una pel·lícula de Mireia Sallarès escrita amb Joana Masó
135 min**

A mig camí del documental, la ficció especulativa i el cinema experimental, aquesta pel·lícula parteix del fet que hi ha un passat que no ha fet història. Per això, a partir del concepte d'*història potencial* desenvolupat per l'autora decolonial Ariella Aïscha Azoulay, narra unes experiències no a partir del que n'ha quedat documentat, sinó del que ens en manca. És la història en potència d'un metge que en temps crítics del s. XX revolucionà i polititzà la psiquiatria, treballà amb la precarietat i l'inesperat, utilitzà el cinema i les arts, s'obrí a l'experimentació, a la insistència de l'inconscient i a la mirada sobre el cos que reivindicaren les avantguardes, i capgirà per sempre la nostra relació amb la bogeria. Un llegat oblidat per a Catalunya i el món, que obre un espai crític i autocrític sobre la seva desmemòria.

Paloma Polo

DULCINEA, 2022

Vídeo 4K. Color, so
90 min

El projecte *Dulcinea* cerca ressituar i repensar la genealogia dominant del feminisme a Espanya des de la seva emergència durant la dictadura franquista, i en el marc de les lluites per enderrocar-la.

Aquest llargmetratge gira al voltant de la trajectòria vital i política de Dulcinea Bellido, dirigent política feminista, comunista i antifranquista que fundà la primera organització de masses feminista durant el franquisme i obrí el camí per a l'eclosió del pensament i la lluita feminista en el tardofranquisme i la transició a Espanya. El seu relat biogràfic és el fil conductor per a problematitzar i comprendre l'emergència del pensament feminista i de la seva mobilització política en el marc de la dictadura franquista i de la lluita del Partit Comunista d'Espanya.

Encara que va tenir un important rol al Moviment Feminista i al Comitè Central del PCE (fou la primera dona a les llistes electorals durant les primeres eleccions del 77) l'escriptura de la història sol reduir la tasca de Dulcinea Bellido a la lluita per l'amnistia, i la significa quasi exclusivament com a dona del dirigent polític Luis Lucio Lobato. Potser fou la seva contestació feminista a la tasca del partit, la seva postura de classe o la seva aposta per la doble militància el que ha incomodat les narratives predominants a la historiografia.

Les imatges se sostenen en un guió escrit per l'artista, en el qual la narració agafa la forma d'una interlocució o un "pensar en veu alta" sonor que acompanya la reflexió retrospectiva de Dulcinea.

Alberto Rodríguez

Prólogo 03, 2022

Llibres d'artista

Instal·lació de mides variables

Prólogo és una sèrie de llibres d'artista que mostren possibles projectes d'intervencions per a diferents espais. *Prólogo 03* està compost per 6 volums en els quals es mostra la història d'una edificació des de l'any de la seva construcció fins a la seva demolició a principis del 2022. A cada llibre s'ha tallat un model a escala de l'habitació principal de l'estructura, que varia d'un volum a l'altre d'acord amb els canvis de funció de l'edifici. Els llibres es comuniquen a través d'obertures a les seves portades i contraportades, de forma tal que si se superposen tots ens dona com a resultat un forat que exposa la morfologia de l'espai com a objecte escultòric i explora les diverses formes que un mateix lloc pot adoptar al llarg de la seva història.